

ovrbeholdet, tværtimod, den har en 4 Gange mindre Skatteindtægt end Landet, men den har en 6 Gange mindre Fattighjælde, saa det synes at vise det Modfattede netop for den største Kommunes Vedkommende. Her kan naturligvis ikke være Tale om alene at lægge Individernes Antal til Grund. De to Hensyn, som man har anført, mener jeg altsaa, at vi kunne lade ligge. Der bliver da tilbage Hensynet til selve Individerne, og da hævder jeg fremdeles, at vi skulle knytte saa lidt Straf, om jeg saa maa sige, til det at modtage Fattighjælp som mulig, og skulle vi gøre det, saa maa vi se at faae saa faa Hjemsendelser som mulig, helst slet ingen, men skal vi slet ingen have, ja, saa er der jo kun tilbage at komme tilbage til Opholds kommunen; men jeg indrømmer, at der ved at tage Opholds kommunen muligen i andre Henseender kan hæfte saa mange Mangler, at det ikke lader sig realisere i sin fulde Styrke, men jo nærmere vi komme den Rante, desto bedre er det, og desto færre blive Hjemsendelserne; thi jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Søstede) i, at den Uret, som i forrige Tid er begaaet, saa vel som Grundlovens Tilfald til de Fattige i dens § 84, bør opfordre os til at knytte saa faa Plager til det at skulle modtage Fattighjælp som muligt. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb) mener nu vel, at det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds Anførte langt fra var tilstrækkelig begrundet. Han mener maaske, at der i forrige Tid ikke er begaaet nogen Uret, men jeg behøver jo blot at henvise det ærede Medlem f. Ex. til Stavnbaandet, til den uretfærdige Lændeopdeling og til mange andre gamle Love. Man kan jo vel henvise til, at de blive hævdede, og de blive det vel ogsaa efterhaanden, men hvilke Virkninger have de ikke efterladt sig! Er der den ærede Rigsdagsmand ikke, at der derved er kommet Fattigdom paa mange Steder, hvor der kunde have været, om ikke Velstand, saa dog et taaleligt Udkomme (Sagb: Nei!) Ikke det? Saa er det ærede Medlem vistnok ene om denne Mening. Det ærede Medlem hævdede sig i sit Foredrag til en meget stor Spide. Han sagde, at det var slet ikke af de fremhævede Grunde, at vi skulde give Understøttelse, men det skete, fordi vi vare en kristelig Stat, et kristeligt Folk. Jeg synes dog, at det ellers sufer os om Dyrerne, at vi ere en bejendelsesløs Rigsdag (Sagb: Ikke fra denne Side!) Ja, jeg veed ikke, fra hvilken Side den ærede Folkethingsmand tager Sagen — det vil han maaske siden gjøre Rede for — men jeg kom dog i nogen Tvivl med Hensyn til hans kristelige Stat og hans kristelige Folk, da han kort efter omsufede os med „Druffelbolle“, „Lypvægte“, „Løsgengere“ osv.; i alt Fald er der da meget Ondt i den kristelige Stat, og den Omstændighed, at vi over-

hovedet ere nødsagede til at give Love som den, der her er under Forhandling, tyder ikke paa, at kristelig Land tilstrækkelig har gjenmemtrængt den kristelige Stat, thi da vilde vi være komne mere hen imod det frivillige Fattigvæsen. — Den høitagede Indenrigsministers Udtalelser angaaende den abnorme Skole eller de abnorme Anstalter, som jeg maaske maa kalde dem, nemlig Blindeskitutet, Døvstummeinstitutet osv., glædede mig, for saa vidt de vise at han ikke er utilbøjelig til, at Staten giver Forskud, imod at Udgifterne senere blive fordelte. Hvorvidt en saadan senere Fordeling er nødvendig, skal jeg ikke indlade mig paa, men skal dog henpege paa, at for de fattige Blinde, som nu ere paa Blindeinstitutet, ydes Bidraget alene fra Statens Side (Brix: Nei!). So, dog væsentlig, (Brix: Nei, fra „Kjæden“, fra Private!). Sa, fra Private altsaa, men hverken fra Amts- eller Sognekommunen. Staten giver i alt Fald det største Bidrag, nemlig, saa vidt jeg husker, 49,000 Kr., medens det kun er saa Tusinder, det komme ind ad privat Vej; jeg vil maaske senere faae Leilighed til at oplyse dette nærmere. Med Døvstummeinstitutet forholder det sig anderledes, thi til det ydes der Bidrag fra Amtene. Om nu for Dvrigt det One eller det Andet er det Rigtigste, skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg synes kun, at der ikke er noget Principielt imod, at Staten overtager Udgifterne, efter som den dog til Dels har gjort det med Hensyn til et af Institutterne. — Jeg har endnu kun tilbage et lille Skattepørgsmaal, som maaske staar i en noget løsere Forbindelse med dette Lovforslag, men jeg griber Leiligheden til at fremsætte det, haabende, at den høitagede Indenrigsminister muligvis kan se sig i Stand til at give et kort Svar. Landkommunallovens § 21 siger, at der i en Kommune ikke kan paalignes en Person Stat efter Formue og Leilighed, naar han ikke i mindst 4 Maaneder har haft fast Ophold i samme. Denne Bestemmelse er hidtil bleven forstaaet saaledes, at denne Paragraph kun vedrører den interkommunale Bestatning, men ved en Højesteretsdom er den fortolket derhen, at Personer, som i Løbet af de første 4 Maaneder af Statteaaaret fraslytte Kommunen, ere skattefrie, selv om de umiddelbart forud i det foregaaende Statteaar have haft Ophold i Kommunen. Derved foranlediges der megen Ulempe. Tidligere er Loven ikke bleven forstaaet saaledes, og det har heller ikke været dens oprindelige Mening. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre den høitagede Indenrigsminister til at udtale, om han ikke i en nær Fremtid kunde være betænkt paa at forandre dette Forhold, for saa vidt min Paastand maatte vise sig at være rigtig. I alt Fald er det Tilfældet, at før Højesteretsdommen har det kun været undtagelsesvis, at den paagældende Bestemmelse i Landkommunalloven er bleven anvendt paa den Maade, paa hvilken Højesteret har for-